

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน พ่อมาที่นี้ในฐานะคนพาเรือเพื่อนำลูกๆ ผู้เป็นเรือทั้งหมดออกจากมหาสมุทรแห่งยาพิษ และพาลูกๆ ไปสู่มหาสมุทรแห่งน้ำนม เวลานี้ลูกต้องไปจากฝั่งนี้ ไปสู่อีกฝั่งหนึ่ง
- คำถาม:** ขณะที่สังเกตการณ์บทบาทของแต่ละคน, เหตุใดลูกๆ จึงไม่ประณามใคร?
- คำตอบ:** เพราะลูกๆ รู้ว่าละครนี้ถูกกำหนดไว้แล้วตลอดไป นักแสดงแต่ละคนกำลังเล่นบทบาทของเขาเองภายในละครนี้ ไม่มีใครสามารถถูกประณามจากสิ่งใดได้เลย หนทางของความเลื่อมใสศรัทธาจะต้องผ่านไปอีกครั้ง ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้แม้แต่เล็กน้อย
- คำถาม:** สองคำใดที่รวมความรู้ของวงจรทั้งหมดเข้าด้วยกัน?
- คำตอบ:** วันนั้นและพรุ่งนี้ เมื่อวานนี้เราอยู่ในยุคทอง วันนี้เราไดวนไปรอบวงจรของ 84 ชาติเกิด เราได้มาถึงนรก และพรุ่งนี้เราจะได้ไปสวรรค์อีกครั้ง

โอมซานติ ลูกๆ กำลังนั่งเบื่องอยู่หน้าบาบา จากที่ที่ลูกมา เมื่อลูกอยู่ที่ศูนย์เหล่านั้นลูกไม่คิดว่าลูกกำลังนั่งอยู่หน้าบาบาผู้ที่สูงที่สุดเหนือสิ่งใดเป็นการส่วนตัว ท่านเป็นครูของเราและท่านก็คือผู้ที่พาเรือของเราข้ามฟากไปด้วยเช่นกัน ท่านก็เรียกว่าเป็นครูด้วยเช่นกัน ที่นี้ลูกเข้าใจว่าลูกกำลังนั่งอยู่เบื่องหน้าท่านเป็นการส่วนตัว ท่านกำลังพาพวกเราออกไปจากมหาสมุทรแห่งยาพิษนี้และกำลังพาพวกเราไปสู่มหาสมุทรแห่งน้ำนม พ่อผู้พาลูกข้ามฟากกำลังนั่งอยู่เบื่องหน้าลูกเป็นการส่วนตัว เพียงดวงวิญญาณของพ่อชี้ว่าท่านั้นที่เรียกว่าผู้ที่สูงที่สุดและพระเจ้า, ผู้ที่สูงที่สุดเหนือสิ่งใด ลูกๆ เข้าใจว่าเวลานี้ลูกกำลังนั่งอยู่เบื่องหน้าชีพบาบา, พระเจ้า, ผู้ที่สูงที่สุดเหนือสิ่งใด ท่านกำลังนั่งในผู้นี้ (ร่างของบราห์มา) ท่านพาลูกข้ามฟากไปแน่นอนว่าท่านต้องการพาหนะเช่นกัน ไม่เช่นนั้นแล้วท่านจะให้ศรัทธาแก่ลูกได้อย่างไร? เวลานี้ลูกๆ มีศรัทธาว่าบาบาคือพ่อ, ครูของลูกและเป็นผู้เดียวที่พาลูกข้ามฟากไป เวลานี้พวกเราดวงวิญญาณกำลังจะกลับไปสู่บ้านของเราดินแดนแห่งความสงบ บาบา กำลังชี้หนทางแก่พวกเรา มีความแตกต่างของกลางวันและกลางคืนระหว่างการนั่งที่นั่นที่ศูนย์และการนั่งที่นี้เป็นการส่วนตัวเบื่องหน้าบาบา ที่นั้นลูกจะไม่คิดว่าลูกกำลังนั่งอยู่เบื่องหน้าบาบาเป็นการส่วนตัว ที่นี้ลูกรู้สึกว่เวลานี้ลูกกำลังเพียรพยายาม ผู้เดียวที่กำลังปลอบใจลูกให้ทำความเพียรพยายามก็จะพอใจ เวลานี้พวกเราจะกลับมาริสุทธิ์และจะกลับบ้าน นักแสดงในละครก็เข้าใจว่าการละเล่นจบลงเมื่อไร เวลานี้พ่อมาเพื่อพาพวกเราดวงวิญญาณกลับไป ท่านอธิบายด้วยเช่นกันว่าลูกจะสามารถกลับบ้านได้อย่างไร ท่านคือพ่อและเป็นคนพาเรือด้วยเช่นกันผู้ที่พาเรือข้ามฟากไป แม้ว่าผู้คนเหล่านั้นจะร้องเพลงนี้, พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พวกเขากล่าวถึงเมื่อพวกเขาพูดคำว่า "เรือ" ท่านจะนำร่างกายไปหรือ? เวลานี้ลูกเข้าใจว่าท่านพาพวกเราดวงวิญญาณข้ามฟากไป ดวงวิญญาณพร้อมกับร่างกายนี้ในเวลานี้กำลังอยู่ในโรงค้าประเวณี, ในแม่น้ำแห่งยาพิษ ดั้งเดิมแล้วพวกเราเคยเป็นผู้อาศัยของดินแดนแห่งความสงบ พวกเราได้พบพ่อผู้ที่จะพาพวกเราข้ามฟากไป นั่นคือพาพวกเรากลับบ้าน เคยมีอาณาจักรของลูก และแล้วมาราวรวันก็ได้ช่วงชิงสิ่งนั้นไป อาณาจักรนั้นจะต้องเรียกร่องสัทธิ์คืนมาอย่างแน่นอน พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดพูดว่า ลูกๆ เวลานี้จงจดจำบ้านของลูก ลูกต้องไปที่นั่นและจากนั้นกลับไปสู่มหาสมุทรแห่งน้ำนม ที่นี้เป็นมหาสมุทรแห่งยาพิษ และที่นั่นคือมหาสมุทรแห่งน้ำนม โลกที่ไม่มีตัวตนคือมหาสมุทรแห่งความสงบ มีสามดินแดน นี่คือนดินแดนแห่งความทุกข์ พ่ออธิบายว่า: ลูกๆ ที่สุดแสนหวาน, ให้พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ ใครกำลังบอกสิ่งนี้แก่ลูกและท่านกำลังบอกลูกผ่านใคร? ตลอดทั้งวันท่านเฝ้าแต่พูดกับลูก: ลูกๆ ที่แสนหวาน, ลูกๆ ที่แสนหวาน! เวลานี้ดวงวิญญาณไม่บริสุทธิ์และพวกเขาได้รับร่างกายตามนั้น เวลานี้ลูกเข้าใจว่าลูกเคยเป็นเครื่องประดับที่ทำจากทองแท้ และหลังจากที่อัลลอยได้ไปปะปนเข้ามาในตัวลูก ลูกก็กลายเป็นของปลอม เวลานี้ความหลอกลวงจะสามารถถูกขจัดออกไปได้อย่างไร? สิ่งนี้เรียกว่าเตาอบของการจาริกแสวงบุญแห่งความทรงจำระลึกถึง สิ่งนั้นกลายเป็นทองแท้ในไฟ พ่ออธิบายแก่ลูกๆ แล้วว่า: พ่อให้คำอธิบายแก่ลูกที่พ่อเคยให้กับลูกทุกๆ วงจร บทบาทของพ่อคือการมาหลังจาก 5000 ปีและบอกลูกว่า: ลูกๆ จงกลับมาริสุทธิ์! ลูกดวงวิญญาณบริสุทธิ์ในยุคทอง ดวงวิญญาณคงอยู่อย่างบริสุทธิ์ในดินแดนแห่งความสงบ ที่นั่นคือบ้านของเรา นั่นคือบ้านที่แสนหวาน ผู้คนเพียรพยายามอย่างหนักมากเพื่อจะไปที่นั่น พ่ออธิบายว่า: เวลานี้ทุกคนต้องกลับไปและจากนั้นพวกเขาต้องกลับมาที่นี้เพื่อเล่นบทบาทของเขา ลูกๆ เข้าใจแล้วว่าเมื่อลูกไม่มีความสุข ลูกก็พูดว่า โอพระเจ้า, เรียกเราไปหาท่านเถิด! เหตุใดท่านจึงทิ้งพวกเราไว้ที่นี้ในความทุกข์? ลูกรู้ว่าพ่ออาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุด และดังนั้นลูกพูดว่า โอพระเจ้า เรียกพวกเราไปสู่อาณาเขตสูงสุดเถิด! ลูกจะไม่พูดเช่นนั้นในยุคทอง ที่นั่นไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากความสุข ที่นี้มีความสุข

ประเภทต่างๆ มากมายและเหตุนี้เองผู้คนจึงเรียกหา: โอ้ พระเจ้า! ดวงวิญญาณมีการจดจำระลึกถึง แต่พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าเลย เวลานี้ลูกๆ ได้รับคำแนะนำของพ่อแล้ว พ่ออาศัยอยู่ในอาณาเขตสูงสุด ผู้คนจดจำบ้าน พวกเขาจะไม่พูดว่าเรียกพวกเราไปยังอาณาจักร พวกเขาจะไม่ร้องขออาณาจักร พ่อไม่ได้อาศัยแม้กระทั่งในอาณาจักร ท่านอาศัยอยู่ในดินแดนแห่งความสงบเท่านั้น ทุกคนร้องขอความสงบ จะต้องมีความสงบกับพระเจ้าในอาณาเขตสูงสุดอย่างแน่นอน นั่นเรียกว่าดินแดนแห่งการหลุดพ้นด้วยเช่นกัน นั่นคือสถานที่อาศัยของดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณมาจากที่นั่น ยุคทองไม่เรียกว่าบ้าน นั่นคืออาณาจักร เวลานี้ลูกมาที่นี้จากสถานที่ต่างๆ มากมาย ลูกมาและนั่งที่นี้เป็นการส่วนตัว พ่อพูดกับลูกโดยพูดว่า “ลูกๆ ลูกๆ!” ในฐานะพ่อ, ท่านเรียกลูกว่า “ลูกๆ ลูกๆ” และในฐานะครู ท่านก็อธิบายแก่ลูกถึงความลับของตอนเริ่ม, ตอนกลางและตอนจบของโลก ท่านอธิบายถึงประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ให้กับลูก สิ่งเหล่านี้ไม่ได้กล่าวไว้ในคัมภีร์ใด ลูกๆ รู้ว่าโลกที่ไม่มีตัวตนคือบ้านของลูกดวงวิญญาณ อาณาเขตที่ละเอียดอ่อนคือเรื่องของนิมิตที่สูงส่ง อย่างไรก็ตามยุคทอง,เงิน,ทองแดงและเหล็กก็เกิดขึ้นที่นั่น เป็นที่ที่ลูกเล่นบทบาทของลูก ไม่มีการเล่นบทบาทใดๆ ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน นั่นเป็นเพียงเรื่องของนิมิต ลูกควรมีวันนี้และพรุ่งนี้อยู่ในสติปัญญาของลูกอย่างชัดเจนมาก เมื่อวานนี้พวกเราอยู่ในยุคทองและจากการใช้ 84 ชาติเกิด วันนี้พวกเราได้เข้ามาในนรก ลูกเรียกพ่อเข้ามาในนรก ในยุคทองที่นี้มีความสุขอย่างมากและดังนั้นจึงไม่มีใครเรียกหาท่านที่นี้ ที่นี้ลูกอยู่ในร่างกายและเหตุนี้เองลูกจึงสามารถพูดกับท่านได้ พ่อพูดว่า พ่อเป็นจានี่จានี่ฮาเช่นกัน (ผู้เดียวที่รู้ทุกสิ่ง) พ่อรู้ถึงตอนเริ่ม,ตอนกลางและตอนจบของโลก แต่พ่อจะสามารถถ่ายทอดสิ่งนั้นแก่ลูกได้อย่างไร? นี่คือนี่ที่ต้องคิด เหตุนี้เองจึงมีการเขียนว่าพ่อนำพาหนะมาใช้ ท่านพูดว่าชาติเกิดของพ่อไม่เหมือนของลูก พ่อเข้ามาในผู้นี้ พ่อให้คำแนะนำของพาหนะแก่ลูกด้วยเช่นกัน ดวงวิญญาณนี้กลับมาโมโหประสาในตอนที่ใช้รูปและนาม ในเวลานี้ทุกคนคือลูกกำพร้า เพราะพวกเขาไม่รู้จักรู้พ่อ พวกเขาคือลูกกำพร้า เมื่อลูกๆต่อสู้รบรากันเอง จึงมีคำกล่าวว่า เด็กหญิงและเด็กชายทำไมลูกถึงต่อสู้รบรากัน? พ่อพูดว่าทุกคนได้ลืมพ่อไปแล้วเป็นดวงวิญญาณที่พูดว่า เด็กหญิงเด็กชาย, พ่อทางร่างพูดเช่นนี้และพ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดก็พูดเช่นกันว่า ลูกกำพร้า, เหตุใดสภาพของลูกจึงกลายเป็นเช่นนี้? ลูกไม่ได้กลายเป็นของใครเลยหรือ? ลูกพูดถึงพ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดที่ทำให้ลูกกลายเป็นนายแห่งสวรรค์ ผู้เดียวที่ลูกร้องเรียกหาเป็นเวลาคี่ครั้งวงจร ที่ท่านอยู่ในก่อนกรวดก่อนหิน! เวลานี้พ่อนั่งที่นี้เป็นการส่วนตัวและอธิบายแก่ลูก เวลานี้ลูกๆ เข้าใจว่าลูกได้มาหาบาม่า บาม่าคือผู้เดียวที่สอนพวกเราและพาเรือของพวกเราข้ามฟากไป เพราะเรือนี้เก่ามาก ผู้คนพูดว่า พาเรือนั้นข้ามฟากไปและให้เรือใหม่แก่เรา เรือเก่านั้นอันตราย เรือเก่านั้นอาจจะพังลงในระหว่างทางหรือเกิดอุบัติเหตุ ดังนั้นลูกพูดว่าเรือของลูกนั้นเก่าและลูกร้องขอเรือใหม่ สิ่งนี้(ร่างกาย)ก็เรียกว่าเครื่องแต่งกายหรือเรือ ลูกๆพูดว่าบาม่า เราต้องการเครื่องแต่งกายเช่นนั้น (ที่เหมือนของลัทธิขงจื๊อและนารายณ์) พ่อพูดว่าลูกๆที่สุดแสนหวาน ลูกต้องการจะกลายเป็นชาวสวรรค์หรือไม? ทุกๆ 5000 ปี, เสื้อผ้าของลูกเหล่านี้จะกลับมาเก่าและพ่อก็ได้ให้ชุดใหม่แก่ลูก เหล่านี้เป็นเครื่องแต่งกายที่เป็นเช่นปีศาจ ดวงวิญญาณก็เป็นเช่นปีศาจร้ายด้วยเช่นกัน เมื่อผู้คนยากจนพวกเขาก็สวมใส่เสื้อผ้าราคาถูก หากพวกเขามั่งคั่งพวกเขาก็สวมใส่เสื้อผ้าที่มีราคาแพงมาก ลูกรู้สิ่งเหล่านี้ในเวลานี้ ที่นี้ลูกมีความซาบซึ้งที่รู้ว่าลูกกำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าใคร เมื่อลูกกำลังนั่งที่นี้ที่ศูนย์ของลูก ลูกจะไม่มีความรู้สึกนี้ ที่นี้เมื่อลูกรับฟังพ่อเป็นการส่วนตัว ลูกๆ รู้สึกมีความสุข เพราะพ่อกำลังอธิบายแก่ลูกโดยตรง เมื่อใครบางคนอธิบายแก่ลูกที่นี้ โยคะของสติปัญญาของลูกก็เรื่อร่อนไปอย่างต่อเนื่อง มีคำกล่าวว่า ผู้คนเฝ้าแต่ติดกับอยู่ในธุรกิจทางโลก พวกเขาไม่มีเวลาเลย พ่อกำลังอธิบายแก่ลูก ลูกก็เข้าใจว่าบาม่ากำลังอธิบายแก่ลูกด้วยปากนี้เช่นกัน มีคำยกย่องของปากนี้อย่างมาก ผู้คนล้มลุกคลุกคลานจากที่ไกลมากเพื่อมาดื่มน้ำทิพย์ที่เกามุกข์ พวกเขามาด้วยความยากลำบากมาก ผู้คนไม่เข้าใจแม้กระทั่งว่าเกามุกข์คืออะไร ผู้คนที่รู้คิดหลายหลายคนก็ไปที่นั่น แต่นั่นจะมีประโยชน์อะไร? เวลาที่ยิ่งสูญเสียไปมากเท่านั้น บาม่าพูดว่าลูกเห็นอะไรในขณะที่พระอาทิตย์ตกดิน? ไม่มีประโยชน์อะไรในสิ่งนั้น มีประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียน มีการศึกษาเล่าเรียนในกิตะ ไม่มีการกล่าวถึงพระโยคะในกิตะ มีเพียงราชาโยคะเท่านั้นที่กล่าวไว้ในกิตะ ลูกมาที่นี้เพื่อประกาศสิทธิ์ในอาณาจักร ลูกรู้ว่าการต่อสู้รบราและการทะเลาะเบาะแว้ง ฯลฯ มากมายเพียงใดในโลกที่เป็นเช่นปีศาจนี้ บาม่ากำลังชำระพวกเราให้บริสุทธิ์ด้วยพลังโยคะ และกำลังทำให้พวกเรากลายเป็นนายของโลก ผู้คนก็ได้แสดงให้เห็นเทพเจ้าที่มีอาวุธ ฯลฯ แต่ในความเป็นจริงไม่มีเรื่องของอาวุธในสิ่งนี้ ดูซิว่าพวกเขาได้ทำให้ภาพลักษณ์ของกาลิเลโอที่น่ากลัวเพียงใด! พวกเขาทำภาพลักษณ์เหล่านั้นจากจินตนาการของพวกเขา จะไม่มีเทพเจ้าที่มีสี่แขนหรือแปดแขนเช่นนั้น ทั้งหมดนั้นคือหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา ดังนั้นพ่ออธิบายว่า: นี่คือการละเล่นที่ไม่มีชีวิตจำกัด ไม่มีเรื่องของการประณามใครในสิ่งนี้ ละครที่คงอยู่ตลอดไปนั้นลูกกำหนดไว้แล้ว จะไม่สามารถมีความแตกต่างใดๆได้ พ่ออธิบายสิ่งที่เรียกว่าความรู้และสิ่งที่เรียกว่าความเลื่อมใสศรัทธา ลูกยังคงต้องผ่านหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา ในขณะที่กำลังวนไปรอบวงจรของ 84 ชาติเกิดในลักษณะนี้ ลูกก็ลงมา นี่คือนี่ละครที่ดีมากที่ได้มีการสร้างขึ้นที่คงอยู่ตลอดไปซึ่งพ่ออธิบายแก่ลูก ด้วยการเข้าใจความลับของละครนี้ ลูกจะกลายเป็นนายของโลก นี่เป็นความมหัศจรรย์! ความเลื่อมใสศรัทธาดำเนินไปอย่างไรและความ

รู้ดำเนินไปอย่างไร ทั้งหมดนี้ถูกกำหนดไว้แล้วในละคร จะไม่สามารถมีการเปลี่ยนแปลงใดๆได้ พวกเขาพูดว่าผู้หนึ่งผู้นี้หลอมรวมเข้ากับธาตุบราห์มา หรือหลอมรวมเข้ากับธาตุแสงและนี่คือโลกของความคิด ผู้คนเฝ้าแต่พูดในสิ่งที่เข้าไปในจิตใจของพวกเขา ละครนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว ผู้คนไปดูภาพยนตร์ ลูกจะเรียกสิ่งนั้นว่าเป็นการละเล่นของความคิดหรือไม่? พ่อหนึ่งท่านและอธิบาย: ลูกๆ การละเล่นนี้ไม่มีขีดจำกัดและสิ่งนี้จะซ้ำรอยเหมือนเดิมทุกประการ เพียงพ่อเท่านั้นที่มาและให้ความรู้นี้เพราะท่านเต็มไปด้วยความรู้ ท่านคือเมล็ดของต้นไม้โลกมนุษย์ ท่านมีชีวิต ท่านมีความรู้ทั้งหมด ผู้คนก็ได้แสดงช่วงระยะเวลาเป็นหลายแสนปี พ่อพูดว่า ช่วงระยะเวลาไม่สามารถจะยาวนานเช่นนั้น หากภาพยนตร์มีความยาวเป็นแสนปี ภาพยนตร์นั้นก็จะไม่อยู่ในสติปัญญาของใคร ลูกพูดเกี่ยวกับทุกสิ่ง ลูกจะสามารถพูดถึงสิ่งที่ยาวนานเป็นหลายแสนปีได้อย่างไร? ดังนั้นทั้งหมดนั้นคือหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา ลูกเป็นผู้ที่เล่นบทบาทในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา หลังจากประสบกับความทุกข์ในลักษณะนั้น ทุกคนก็ไปถึงจุดจบ ต้นไม้ไปถึงสภาพของการเสื่อมโทรมถึงที่สุดเวลานี้ลูกต้องกลับไปสู่ที่นั่น ทำให้ตนเองเบาสบาย ผู้หนึ่งก็ได้ทำให้ตนเองเบาสบายเช่นกัน บ่วงพันธะทั้งหมดก็จะถูกทำลาย มิเช่นนั้นลูกก็จะจดจำลูกๆ ของลูก, ทรัพย์สินสมบัติ, โรงงาน, ลูกค้า, ราชาและทรัพย์สินต่างๆของพวกเขา ฯลฯ หากลูกออกจากธุรกิจของลูกไปแล้ว เหตุใดลูกจึงจดจำสิ่งเหล่านั้นเล่า? ที่นี้ลูกต้องลืมทุกสิ่ง ลืมทุกสิ่งนั้นและจดจำบ้านและอาณาจักรของลูก จดจำดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข และจากนั้นพวกเราจะต้องลงมาที่นี้จากดินแดนแห่งความสงบ พ่อพูดว่า จงจดจำพ่อ สิ่งนี้เรียกว่าไฟโยคะ นี่คือการหายใจโยคะ ลูกคือราชายุधि ผู้บริสุทธินั้นเรียกว่าฤๅษี ลูกต้องกลับมาบริสุทธเพื่อที่จะได้มาซึ่งอาณาจักร เพียงพ่อเท่านั้นที่บอกสิ่งจะทั้งหมดแก่ลูก ลูกเข้าใจเช่นกันว่านี่คือการละเล่น นักแสดงทั้งหมดต้องอยู่ที่นี้อย่างแน่นอน และจากนั้นพ่อก็จะพาทุกคนกลับไป นี่คือขบวนเจ้าสาวของพระเจ้า พ่อและลูกๆอาศัยอยู่ที่นั่น จากนั้นลูกๆก็ลงมาที่นี้เพื่อเล่นบทบาทของลูก พ่ออาศัยอยู่ที่นั่นเสมอ ผู้คนจดจำพ่อในเวลาของความทุกข์เท่านั้น พ่อจะทำอะไรที่นั่น(ในยุคทอง)? พ่อส่งลูกไปยังดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข ดังนั้นจำเป็นต้องมีอะไรอีก? เมื่อลูกอยู่ในดินแดนแห่งความสุข ดวงวิญญาณที่เหลือทั้งหมดก็อยู่ในดินแดนแห่งความสงบ จากนั้นพวกเขาก็ลงมาเรื่อยๆตามลำดับกันไป เวลานี้การละเล่นได้มาถึงจุดจบ พ่อพูดว่า ลูกๆในเวลานี้อะไรได้อยู่อย่างไม่มีมัดระวัง ลูกต้องกลับมาบริสุทธแน่นอน พ่อพูดว่า บทบาทนี้มีการเล่นตามละครเดียวกัน ตามละครแล้วพ่อมาเพื่อลูกทุกๆ วงจร เวลานี้ลูกๆต้องไปสู่โลกใหม่ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง ด้วยความรัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพตาดา พ่อทางจิตพูดนมัสเตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เวลานี้ต้นไม้ได้กลับมาเก่าและเสื่อมโทรม เวลานี้ดวงวิญญาณต้องกลับบ้าน ดังนั้นปลดปล่อยตนเองจากบ่วงพันธะทั้งหมดและทำให้ตนเองเบาสบาย ขจัดทุกสิ่งของที่นี้ออกไปจากสติปัญญาของลูก

2. เก็บละครที่คงอยู่ตลอดไปไว้ในสติปัญญาของลูก อย่าได้ประณามนักแสดงคนใด เข้าใจความลับของละครและกลายเป็นนายของโลก

พร: พร: ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณที่มีโชคที่ประสบกับความสุขด้วยมิตรของสติปัญญาและความร่วมมือของมือ สัญลักษณ์ของความร่วมมือคือภาพที่จับมือกัน การร่วมมือกับพ่ออย่างสม่าเสมอคือการมีมือของลูกอยู่ในมือของพ่อ และการอยู่ในความเป็นมิตรของพ่อตลอดเวลาด้วยสติปัญญาหมายถึงการมีความรักต่อผู้เดียว ในหัวใจของลูก มีความตระหนักรู้เสมอว่าลูกกำลังเดินอยู่ในสวนของพระเจ้าและจับมือท่านไว้ โดยการทำเช่นนั้นลูกจะได้รับความสนุกสนานบันเทิงอย่างสม่าเสมอ มีความสุขอย่างสม่าเสมอและเต็มเปี่ยมตลอดเวลา ดวงวิญญาณที่มีโชคเช่นนั้นจะสัมผัสกับความสุขอย่างสม่าเสมอ

คติพจน์: วิธีที่จะสะสมในปัญชีพรของลูกคือการอยู่อย่างพอใจและทำให้ผู้อื่นพอใจ

*** โอม ชานติ ***